

Proloog

Vergadering van de engelen – de hemel

Orlons besluit stond vast. Er kwam geen nieuw team van engelen voor dit beslissende stadium van de missie. De aarde had in het afgelopen jaar veel hartzeer geleden. De engelen in zijn team waren gespecialiseerd in wanhopige zaken van het hart. Ze waren nu harder nodig dan ooit.

Op allerlei plekken rondom de aardbol.

Orlon nam zijn plaats voor in de ruimte in en voelde een diepe zekerheid over zich komen. Hij was de leider van deze groep engelen en had de juiste beslissing genomen. Hij was er zeker van. Ember en Beck. Jag en Aspyn. In de komende tijd zouden de vier te kampen krijgen met heftige worstelingen en uitdagingen, erger dan ze eerder hadden meegemaakt. Maar ze waren de juiste engelen voor de verschrikkelijke tijden die kwamen.

Daar was Orlon zeker van.

Hij zuchtte diep. *Sterk blijven*, hield hij zichzelf voor. *Deze vier moeten geloven dat de missie uitvoerbaar is. Zelfs nu.* Hij voelde hoe een hemelse vrede hem vulde. De ruimte was leeg, de engelen waren stil, over een paar minuten begon de vergadering. Orlon keerde zich naar het raam, naar het heldere licht

dat door het matte glas naar binnen stroomde en de ruimte verlichtte.

Hij deed zijn ogen dicht. *Help ons, Vader. U kent mijn zorgen.* Dezelfde engelenteams inzetten, leverde vaak moeilijkheden op. Een grotere kans op ontdekking. Als mensen een engel herkennen, betekende dat een verstoring van gebeurtenissen die moesten plaatsvinden. Gebeurtenissen die uitgespeeld moesten worden. Orlon zuchtte. *Maar U weet dat alles, God. Geef ons wijsheid. Ga voor ons uit. In Jezus' Naam. Amen.*

De eerste engelen druppelden binnen. Ze arriveerden in groepjes van twee en drie. Enkelen spraken fluisterend, maar velen zwegen somber. Ze wisten niet precies welke uitdagingen hun wachtten, maar dit wisten ze wel: er stond steeds meer op het spel.

Ember en Beck, Jag en Aspyn gingen vooraan zitten. Zij waren onder de eersten die aankwamen en natuurlijk waren zij al diep betrokken bij de missie. Toen de rest van de engelen zat, wachtte Orlon enkele ogenblikken in stilte. *Dank U, God, voor dit team.* Wat zou de aarde zonder hen zijn?

Orlon richtte zich op. 'Jullie weten waarom jullie hier zijn. Michaël heeft me gewaarschuwd dat de Vader klaar is voor het beslissende stadium van deze grote missie – het stadium betreffende Tyler Ames en Sami Dawson, Mary Catherine Clark en Marcus Dillinger.'

Een paar engelen knikten. De vier betrokkenen bogen zich geconcentreerd naar voren.

'Jullie weten nog dat uiteindelijk het leven van een baby op het spel staat, een baby die zal opgroeien tot een zeer groot leraar. Zijn naam zal Dallas Garner zijn en hij zal de harten van de mensen in de Verenigde Staten weer tot God de Vader doen keren.' Orlon pauzeerde. Hij moest duidelijk zijn. 'Dit kind zal evangelist worden, een groot leraar. Een moderne C.S. Lewis of Billy Graham. Hij zal stevig staan op het Woord van God.' Orlon aarzelde. 'Zijn leer zal de aandacht

van de wereld trekken, maar van de Amerikanen in het bijzonder.’

Orlon zette een paar stappen in de richting van het raam, van de helderblauwe hemel. Hij draaide zich om en keek de engelen weer aan. ‘Er is een tijd geweest dat de volgelingen van Christus in de Verenigde Staten een voorbeeld van liefde en waarheid waren voor de hele wereld.’ Hij voelde de zwaarte van de wachtende missie. ‘Vandaag de dag zijn de mensen van de waarheid afgedwaald. Dallas Garner zal helpen om een generatie terug te laten keren tot Gods Woord.’ Hij zweeg een ogenblik. ‘Als... hij tenminste geboren wordt.’

Het gewicht van Orloons woorden daalde neer op de schouder van alle aanwezige engelen.

Orlon legde uit dat al die vier mensen in leven moesten blijven, en bij elkaar. In vriendschap en relatie. Ondanks de pogingen van de vijand om hen uit elkaar te scheuren. Anders zou de missie mislukken. En dit stadium van de missie draaide om leven en dood – maar niet zoals de vorige keer.

Hij keerde terug naar het podium en raadpleegde zijn aantekeningen. ‘Eerder hebben Jag en Aspyne te kampen gehad met geweld van bendes en moordaanslagen op de mensen. Dit keer zal de dreiging willekeurig en dodelijk zijn. Ongelukken gericht op deze vier. En het grootste gevaar komt vanuit Mary Catherine. Haar hart.’

Het grote probleem, legde Orlon uit, was dat Mary Catherine nog steeds van plan was naar Afrika te vertrekken. ‘Daar zal ze met alle soorten van gevaar te kampen krijgen.’

Er hing een verwachtingsvolle en rusteloze sfeer in de ruimte. De engelen wilden in actie komen; zo zaten ze nu eenmaal in elkaar. Orlon kwam achter het spreekgestoelte vandaan en zei op vastberaden toon: ‘Ik heb al besloten welke engelen uitgezonden zullen worden.’

Een paar engelen knipperden met hun ogen en keken verbaasd om zich heen. Gewoonlijk dienden engelen zich vrijwil-

lig aan voor een bepaalde missie. Dit keer zou het blijkbaar anders gaan.

Orlon wendde zich tot de engelen die vooraan zaten. ‘Ember en Beck, Jag en Aspyn. Jullie kennen de mensen goed, jullie hebben hen bestudeerd en voor hen gebeden, jullie hebben hen gevolgd en voor hen ingegrepen. Jullie hebben om hen gehuild.’

De gezichten van de engelen drukten geen schrik meer uit, maar heilige vastberadenheid. Ze gingen wat rechter in hun stoel zitten en luisterden geconcentreerd naar Orlon.

‘Jullie zullen alle vier dit laatste deel van de missie bewerken. Jullie zullen elkaar vaak ontmoeten en besluiten welke engel het geschiktst is voor welke situatie.’

Jag keek zijn drie collega’s aan en ze knikten instemmend. ‘Wij zijn bereid. En we zijn er klaar voor.’

Orlon keek de anderen aan. ‘We blijven niet langer in de hemel om plannen te smeden en te bidden voor wat er vervolgens zal gebeuren.’ Hij deed een paar stappen naar de groep toe. ‘De mensen van de aarde zullen elke dag meer lijden. Aan het eind van de week zal ieder hier aanwezig team op veldmissie zijn.’

Enkele engelen wisselden een blik. Het ging dit keer absoluut anders.

Orlon haalde diep adem. Het was tijd om aan het werk te gaan. ‘Laat ons bidden.’

Alle engelen sloten hun ogen en bogen hun hoofd. Sommigen hieven hun handen op naar de Vader en anderen keerden hun gezicht naar het licht. Na het gebed liep Orlon met Beck en Ember, Jag en Aspyn naar de achterdeur. ‘Dit wordt jullie moeilijkste opdracht tot nu toe.’ Hij keek hen elk in de ogen. ‘Bid zonder ophouden. Geloof.’

De vier engelen knikten vastberaden. Toen ze de ruimte verlieten, bad Orlon in stilte tot God dat de missie van de vier engelen mocht slagen, hoewel die gedoemd leek te mislukken.

Hij bad ook voor Dallas Garner, de baby wiens leven op het spel stond.

En voor een generatie die anders geen verlossing zou vinden.

Vier lege stoelen stonden tegenover elkaar in het midden van de aangrenzende kamer.

Jag ging voorop naar binnen en deed de deur achter hen dicht. De muren hadden ramen, waardoor licht en vrede naar binnen kwamen.

Toen ze zaten, keek Jag zijn collega's onderzoekend aan. 'Zijn jullie verbaasd?'

Beck leunde achterover. Zonnestralen deden zijn groene ogen flitsen en hij ademde zwaar, duidelijk van zijn stuk gebracht. 'Geschokt.'

'Het is waar, wij kennen de mensen beter.' Ember streek met haar hand over haar lange, roodgouden haar. Ze keek zorgelijk. 'Maar als ze ons verdenken, kunnen ze andere keuzes maken. We moeten heel erg discreet zijn.'

Jag knikte. 'Discretie zal van het grootste belang zijn.' Hij plantte zijn ellebogen op zijn knieën en boog zich dichterbij de anderen toe. 'We moeten een strategie hebben.'

'Voor iedere minuut.' Aspyn sloeg haar armen over elkaar. Zij was het gewiekst van allemaal. 'Ik wil deze missie, maar ze is riskant.' Ze keek naar Ember en toen naar Jag en Beck. 'Ik maak me zorgen.'

Aspyn zuchtte. 'Het zal niet makkelijk zijn.'

'Denk aan wat Orlon zei.' Beck kneep zijn ogen samen. 'De baby heeft maar een geboortekans van twee procent; het is erg waarschijnlijk dat het mislukt.'

Meer dan een minuut lang hing een diepe stilte als een dichte mist in de kamer. Toen richtte Jag zich in zijn volle lengte op. 'Als onze kans zo klein is, moeten we ons dit keer beter voor-

bereiden, meer dan voor al onze eerdere missies.’ Zijn vastbeslotenheid groeide. ‘We zullen ons wijden aan gebed en we hebben altijd elkaar.’

Jag ging weer zitten, zijn ziel werd vervuld van grote kracht. ‘Zo gaat we het doen.’ Hij zag de missie in gedachten voor zich. ‘Laten we beginnen met Mary Catherine...’

Een uur later hadden ze een plan. Natuurlijk waren er enorme risico’s. Jag had nog nooit engelenveldwerk verricht zonder risico’s. Maar dit keer werd het nog gevaarlijker. Later die middag zouden ze uit de hemel vertrekken en vroeg in de ochtend met de opdracht beginnen. Jag was blij dat ze niet lang hoefden te wachten.

Ieder uur kon het verschil betekenen – niet alleen voor de missie.

Maar voor de hele mensheid.

1

Met zijn rug naar de zee gekeerd, stak Beck Ocean Avenue over. In zijn hart welder vastberadenheid op. Het team had hem gekozen om de eerste zet te doen en Beck was er klaar voor. Hij had er zin in. Hij wandelde in oostelijke richting over Santa Monica Boulevard naar een schitterende Zuid-Californische zonsopgang. Het was een paar straten bij Mary Catherines flat vandaan.

Beck bleef in de schaduw.

Hij droeg een surfshort, mouwloos T-shirt, slippers en een zonnebril. Over zijn ene schouder hing een verschoten, zwarte rugzak. *Rustig aan*, zei hij tegen zichzelf. *Je bent gewoon een surfer die van het strand komt om te gaan ontbijten.*

In de etalageruit van een visrestaurant ving Beck een glimp op van zijn spiegelbeeld. Zijn bruine armen zagen er fit uit, atletisch. Alsof hij alle dagen de golven overwon. Niemand zou vermoeden dat hij een engel was.

Na een paar minuten bereikte hij haar flat. Meteen zag hij haar auto staan: een oude Hyundai. Beck keek de straat op en neer. Enkele zwervers en lanterfanters zaten bij elkaar gekroepen op parkbanken of tegen de gebouwen aan geleund. Ze schenen Beck niet op te merken.

Hij stond stil, deed zijn rugzak af en haalde er een banden-

spanningsmeter uit. Dit eerste deel van het plan was briljant. Frustrerend voor Mary Catherine misschien, maar noodzakelijk. De meter gleed makkelijk in het ventiel van de rechterachterband van de Hyundai. Een sissend geluid duidde op ontspannende lucht. Toen de achterband zichtbaar plat was, liep Beck naar de voorkant van de auto.

Op dat moment kwamen er twee politieagenten de hoek om en zijn kant op. Becks hart begon te bonzen. *Kom op, Jag. Je moet me helpen.* Hij stond op, zonder te weten of de agenten hem hadden gezien. Tegelijkertijd stapte een andere agent, lang en blond, en met de bouw van een gladiator, uit een deuropening en naderde de eerste twee.

Jag.

Beck ontspande. Hij hoorde Jag vriendelijk en zelfverzekerd met de agenten praten. Hij kon niet verstaan wat ze zeiden, maar dat deed er niet toe. Jag hield ze wel aan de praat tot Beck de klus had geklaard.

Hij werkte snel en binnen een minuut waren beide rechtervoorbanden helemaal plat. Dat moest genoeg zijn. Ze had natuurlijk geen twee reservebanden. Beck stopte de spanningsmeter weg, liet de rugzak weer over zijn schouder glijden en draaide zich om naar het strand. Op het fietspad langs het zand glijpte hij achter een drukke fietsenwinkel en verdween.

Mary Catherine had de wekker vroeg gezet om maar één reden: ze wilde de oceaan op haar huid voelen en had haast geen tijd meer.

Over twee weken zou ze naar Afrika vertrekken, wat iedereen er ook van vond. In Oeganda waren geen mooie lenteochtenden om op de golven te surfen. Geen gelegenheid om over het strand te wandelen.

Vandaag was een perfecte dag. Het was begin maart en er

was geen wolkje te bekennen aan de hemel boven Santa Monica. Niets dan een zonnige lucht en de koele oceanbries. De vorige avond had haar huisgenootje Sami willen opblijven en praten, maar Mary Catherine was vroeg naar bed gegaan. Alleen om vanochtend naar de oceaan te kunnen gaan. Sinds de gesteldheid van haar hart achteruitgegaan was, had ze geen energie meer om hele afstanden te lopen.

Sami kon niet met haar mee. Die was al vertrokken voor een vroege ontbijtvergadering in het Chairsof Jongeren centrum. En dat vond Mary Catherine best. Hoe meer tijd ze had om alleen op het strand te zijn, hoe beter. Ze had God veel te zeggen en veel om over na te denken.

Ze kon haast niet wachten tot ze het zand onder haar voeten voelde.

Mary Catherine trok haar wetsuit aan, pakte haar strandtas en handdoek, en haastte zich door de flat. Ze haalde haar bodyboard uit de kast en toen ze zeker wist dat ze niets was vergeten, liep ze de deur uit.

Zodra ze buiten was en bij haar auto kwam, bleef ze abrupt staan. De banden van haar Hyundai waren helemaal plat.

'Nee!' kreunde ze, en ze deed een paar stappen dichterbij. 'Kom op!' Ze speurde het wegdek af. Geen gebroken glas, geen stukken metaal. Hoe had dit nu kunnen gebeuren?

Zonder auto moest ze het strand laten schieten. En dat was frustrerend, want ze had vanochtend vrij. Een keer per week mocht iedereen later op het werk verschijnen. En dit was die dag voor haar. Hierna kwam er nog maar één zo'n dag en alleen als ze de tijd niet nodig had om haar laatste projecten af te ronden.

Ze nam haar spullen mee terug naar binnen en liet ze op de grond vallen. Ze was diep teleurgesteld. Werd ze maar niet zo gauw moe, dan kon ze lopend gaan. Maar op een werkdag kon ze dat risico niet nemen. Misschien kon ze later in de week nog naar het strand. 's Middags. Als haar banden verwisseld waren.

Mary Catherine belde een takelwagen, vond haar dagboek naast haar bed en maakte een kop cafeïnevrije thee. Ze installeerde zich aan de kleine keukentafel en staarde naar het smake-loze drankje. Koffie was ook zo'n verlies, maar cafeïne was slecht voor haar hart.

Mary Catherine deed haar ogen dicht.

Ze aarzelde en keek naar het dagboek. Het was een van haar beste vrienden. Ze opende het en vond wat ze gisteren had geschreven. Zo lang als Mary Catherine zich kon heugen, had ze een dagboek bijgehouden. Geen verslaggeving van haar dagen, maar om haar dromen en doelen in op te tekenen. De heel specifieke dingen die ze leerde uit de Bijbel, de wijsheid die ze vergaarde in de stille momenten met God.

Maar de laatste tijd hadden haar notities een verandering ondergaan. Ze had de neiging om meer te schrijven over dingen die ze nooit zou meemaken, de bruiloft die zich nooit zou aandienen. Kinderen die ze nooit in haar armen zou houden. Ook schreef ze over haar gevoelens. Haar angst en spanning over wat haar wachtte in Oeganda en hoe erg ze Marcus Dillinger miste.

Door die dingen werd ze verteerd.

Naar alle waarschijnlijkheid zou ze Marcus nooit meer zien. Hij e-mailde en ondanks dat hij op voorjaarstraining in Phoenix was, stuurde haar nog steeds berichtjes. Soms gaf ze antwoord. Meestal op dagen dat ze zijn kus en de aanraking van zijn omhelzing nog kon voelen.

Mary Catherine nam een slok thee. De komende tijd zou makkelijker zijn als ze hem uit haar hoofd zette. Maar Marcus Dillinger vergeten was net zoiets als vergeten te ademen. Onmogelijk, hoezeer ze haar best ook deed.

Ook al won ze met de herinnering aan hem niets anders dan de verzekering dat ze – voor heel korte tijd – had geweten hoe het voelde om verliefd te zijn.

Iets wat ze nooit weer zou meemaken.

Mary Catherine staaarde naar de volgende bladzijde en schreef: *Dingen die ik moet doen voor Afrika*. Daaronder krabbelde ze een lijstje.

Prikken halen en extra hartmedicatie.

Pap en mam bellen.

Schoolspullen kopen voor de kinderen in het weeshuis.

Ze pauzeerde even.

Zo wilde ze haar ochtend niet doorbrengen. Ze had geen lijst nodig om te weten wat ze moest doen, voordat ze naar Afrika vertrok. Ze sloeg het blad om en zette haar pen op de eerste regel. Haar hart stroomde over van dromen en hoop, twijfels en angsten. Ze had geen tijd voor lijstjes.

En als vanzelf vulden haar diepste gedachten het papier.

Soms doe ik mijn ogen dicht en dan ben ik weer daar, ik voel de krakende planken onder mijn voeten, terwijl ik op dat achterterras met Marcus dans. Hij houdt me in zijn armen en zijn zachte lach vult mijn ziel. De sterren staan aan het nachtelijk uitspansel en ik voel zijn adem op mijn huid, zijn lippen op de mijne. En ik doe wat ik kan om het ogenblik vast te houden, het in mijn hart te griffen op een plek waar ik het opnieuw kan beleven wanneer ik maar wil. Maar de waarheid is dat ik eenzaam en bang ben. Marcus is weg en ik zal hem nooit meer zien. En de weinige dagen die me nog resten glippen door mijn vingers.

Mary Catherine deed haar ogen dicht. Misschien zou God haar toestaan de herinnering levend te houden – tot op haar sterfdag. En aangezien dat ergens dit jaar zou kunnen zijn, had ze zich nog vaster voorgenomen een manier te vinden om de gelukkigste en mooiste momenten van haar leven vast te houden.

Zoals het moment dat ze vanochtend op het strand had moeten beleven.

Lekker belangrijk dat haar artsen vonden dat ze niet mocht surfen op de oceaan. Te veel inspanning. Te veel adrenaline. Ze had medicatie genomen om zich voor te bereiden op een harttransplantatie, maar het kon jaren duren, voordat er een donorhart beschikbaar kwam. Ze moest voor zichzelf zorgen, zichzelf de grootste kans geven om lang genoeg te blijven leven om een hart te krijgen. Als Mary Catherine haar hart naar zijn grootje hielp, voordat er een donor werd gevonden, dan... tja, dan ging ze naar huis in de hemel en bracht ze elke ochtend door aan het strand.

Voor altijd.

Maar dan kreeg ze nooit meer de kans om Marcus te zien.

Mary Catherine las wat ze had opgeschreven. Waarom vluchten ze eigenlijk naar Afrika? Misschien moest ze naar Phoenix gaan. Tijdens de pauze van zijn training naar Marcus toe lopen en hem vertellen dat het een vergissing was geweest om hem zonder enige hoop weg te sturen, dat het verkeerd was geweest om te geloven dat er nooit iets tussen hen kon zijn.

Meteen verwierp ze het dwaze idee. De reden die ze toen had gehad, was nog steeds van kracht. Ze was stervende. Het zou anders zijn als Marcus en zij verkering hadden gehad toen ze het nieuws kreeg. Als dat het geval was, had ze hem de kans niet ontzegd om de laatste tijd met haar mee te beleven, als dat was wat hij wilde.

Maar ze hadden geen verkering gehad. Marcus had nog een prille relatie met God en begon pas net te beseffen wat het belangrijkste was in het leven. Hij had een liefde nodig die de geloofsreis aan zijn zijde mee kon wandelen. Iemand die er door de jaren heen voor hem zou zijn.

Niet iemand die een nieuw hart nodig had.

Ze begon weer te schrijven.

*Liefde is niet Gods plan voor mijn leven. Dat is het nooit geweest.
Ik was niet dat meisje met de tientallen jongens die mijn aandacht*

probeerden te trekken. Echte jongens... jongens die van Jezus hielden. Ze zaten niet bij me op school en waren niet in de buurt op de universiteit.

Ze dacht even na. Ze was natuurlijk wel met jongens uitgegaan, maar nooit verliefd geworden.

Tot Marcus Dillinger.

Hij was nota bene de sterpitcher van de Los Angeles Dodgers. Ze zette zijn gezicht uit haar gedachten en bewoog haar pen weer over het papier. *Uw liefde is genoeg. Echt. Dank U daarvoor, God.*

Een glimlach krulde om haar lippen. Ze ademde in en voelde de aanwezigheid van God in de meest reële zin. *Kijk naar alle dingen die ik gedaan heb, Heer... allemaal omdat U me hebt laten leven. Echt leven.* Weer sloot ze haar ogen en ze zag zichzelf, skydivend boven een veld bij Castaic Lake, fietsend over Ocean Avenue en de honderden kilometers aan paden die langs het strand van Will Rogers naar Redondo liepen. Ze had geweten wat het was om de zeewind in haar gezicht te voelen, de zonneschijn in haar lange haar.

Ze had gezwommen met dolfijnen en lang naar de horizon gekeken. Ze had tweedeklassers in de kerk onderwijs gegeven en in het zomerhospitium van Santa Monica naast het bed van oude mensen gezeten. Ze had in tal van landen voet aan wal gezet om mensen te vertellen over de hoop van Jezus.

Ja, God had haar al zo veel leven gegeven. Mary Catherine mocht niet klagen over het feit dat de tijd begon te dringen. Hoe droevig de komende zes maanden ook zouden zijn, ze mocht niet stilstaan bij wat ze nooit zou hebben. De liefde die ze nooit zou kennen. In plaats daarvan moest ze zich vasthouden aan wat God haar had gegeven, het leven dat ze had geleid. Sommige mensen kregen nooit een minuut van het heerlijke leven dat zij al had meegemaakt.

Ze zette de punt van haar pen onder aan de bladzijde.

Wat betreft de dromen die nooit uit zullen komen... Misschien, God, zult U ze me 's nachts laten beleven als ik slaap. De onvoorstelbare vreugde om tegenover een man als Marcus te staan en hem eeuwige trouw te beloven. De lieflijke warmte van mijn eigen eerstgeboren kind in mijn armen en de reis om oud te worden naast de liefde van mijn leven.

Om honderd jaar lang samen U lief te hebben en van mensen te houden.

Als U me die dingen wilt laten beleven, terwijl ik slaap, Heer, zal dat genoeg zijn, dat beloof ik. Geen tranen, geen geklaag, geen twijfels. Ik ben van U, altijd. Hoeveel dagen U me ook geeft.

Er stond nog één avontuur voor de deur, één droom die in feite uit kon komen. Haar droom van een terugkeer naar Afrika. Het weeshuis in Oeganda was onlangs geopend. Er woonden al drieënveertig kinderen. Mary Catherine zou de organisatie op zich nemen en een plan maken voor voeding en scholing. Ze zou lesgeven, ander onderwijspersoneel aannemen en verzorgers voor de kinderen werven.

Ja, Mary Catherine zou ervoor zorgen dat het weeshuis bloeide. Ze wist precies wat er gedaan moest worden. God had haar dit verlangen gegeven, daar twijfelde ze niet aan.

Ze deed haar ogen open. Lang geleden, toen de jongens geen belangstelling voor haar leken te hebben, toen niemand haar meevroeg naar het schoolbal en al haar vriendinnen al iemand hadden gevonden, had Mary Catherine een verbond met God gesloten.

Ze kon leven zonder liefde, zolang ze kon houden van de plek waar ze woonde.

En die plek – dat had ze al geweten toen ze vertrok voor haar eerste Afrikaanse zendingsreis – zou Oeganda zijn. Lange tijd had ze gehoopt dat ze daar jaren zou mogen wonen, dat ze alles mocht geven voor de mensen daar, hen bekendmaken met de verlossing door Jezus en hun een levensdoel geven. Hun een

vak leren, bronnen graven voor schoon water en scholing geven om hun kans op een toekomst te verbeteren.

Ze verhuisde naar Los Angeles met de bedoeling een verschil te maken en geld te sparen, voordat ze naar Afrika verhuisde. Maar ze had niet geweten hoe weinig tijd ze eigenlijk had.

Haar telefoon lichtte op. Een bericht van Sami.

Hoe was het op het strand?

Mary Catherine voelde zich een beetje schuldig. Dat was nog zoiets. Ze had Sami verteld over haar hartkwaal, maar haar vriendin had geen idee dat Mary Catherine zonder hartdonor misschien nog minder dan een jaar te leven had.

Niemand wist het, alleen de dokter. Mary Catherine had het niet eens aan haar ouders verteld; daar moest ze nog een manier voor vinden. Waarschijnlijk voordat ze naar Afrika ging. Het probleem was dat ze niet wilde dat haar familie of haar beste vriendin medelijden met haar kregen of zich zorgen over haar maakten. Ze wilde dat ze geloofden in deze reis en baden om een wonder. En als ze geen hart kreeg, wilde ze dat ze zich erover verheugden dat ze een vol leven had gehad.

Ongeacht hoe het nieuws werd ontvangen, Mary Catherine had haar arts beloofd dat ze het binnenkort aan Sami zou vertellen. Ten minste aan haar. Ze zou Sami laten beloven het niet aan Tyler of Marcus te vertellen. Er kon niets goeds uit voortkomen als zij wisten hoe ziek ze was. Ze moesten zich concentreren op het komende honkbalseizoen.

Maar voor het geval er iets gebeurde in Afrika, moest ze tenminste één vriendin hebben die de waarheid kende, die in geval van nood bericht kon sturen aan haar cardioloog. Sami zou die vriendin zijn. Hoe erg Mary Catherine er ook tegen opzag om het haar te vertellen.

Mary Catherine sloot het dagboek. Ze zag de bezorgdheid op dokter Cohens gezicht nog voor zich toen ze hem vertelde dat ze serieus overwoog zes maanden in Afrika door te brengen. Hij had geprobeerd het haar uit het hoofd te praten, maar

uiteindelijk had hij ermee ingestemd. Zes maanden, niet langer. En alleen als ze makkelijk toegang had tot vervoer naar huis.

Voor het geval ze zieker werd.

En dus zou ze in wellicht de laatste maanden van haar leven de enige droom die ze nog kon laten uitkomen, waarmaken. De droom die bestond uit het helpen van weeskinderen. En 's avonds, als de vreemde geluiden van de Afrikaanse vlakten haar uit de slaap hielden, zou ze zichzelf toestaan terug te gaan. Terug naar Marcus Dillinger en een liefde die ooit alleen maar mogelijk werd als ze in slaap viel.

In de stilte van haar dromen.